

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **G. S.,** zastoupen JUDr. Pavlem Trnkou, LL.M., advokátem se sídlem B. Smetany 2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného ze dne 28. 4. 2010, č.j. DSH/5764/10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2012, č. j. 30 A 35/2010 - 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutími ze dne 11. 8. 2008, čj. 45101/2008-9 a 45101/2008-57, vyhověl Městský úřad Nepomuk žádostem žalobce (dále „stěžovatel“) o udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ a „BE“, a to po zjištění, že stěžovatel splnil všechny zákonem požadované podmínky - § 88 odst. 1, § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“). Součástí podkladů tohoto rozhodnutí bylo také potvrzení Integrované střední školy Cheb ze dne 7. 11. 2007, podepsané ředitelem této školy Ing. J. K., že stěžovatel *„na této škole studuje od 1. 1. 2007 obor vzdělávání 23-68-E/001 Technické služby v autoservisu.“*

Přípisem ze dne 4. 1. 2010, čj. DSH/66/10, postoupil odbor dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje Městskému úřadu Nepomuk přípis odboru kontroly Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 12. 2009, čj. 523/KN/09 s připojeným seznamem osob, sestaveným Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky, čj. OFK-

303/TČ-2008/25-SP. K tomuto seznamu přípis odboru kontroly Karlovarského kraje uvádí, že z veřejnoprávní kontroly vyplývá, že osoby na uvedeném seznamu policie nebyly studenty denního studia obor vzdělávání 23-68-E/501 technické služby v autoservisu Integrované střední školy Cheb. Přípisem ze dne 4. 1. 2010 oznámil Městský úřad Nepomuk stěžovateli zahájení řízení v souladu s § 46 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“) ve věci obnovy řízení o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu č. ED 544628. Na toto oznámení reagoval stěžovatel dopisem ze dne 15. 2. 2010, ve kterém nenamítl nepravdivost zjištění policie (že nestudoval na Integrované střední škole Cheb) nýbrž, kromě jiného, nedostatečné dokazování této skutečnosti a absenci veřejného zájmu na obnově řízení.

Městský úřad Nepomuk rozhodnutím ze dne 1. 3. 2010, čj. DOP/108/2010-Han, nařídil obnovu řízení, stěžovatel se odvolal a Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk potvrdil rozhodnutím ze dne 24. 4. 2010. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel správní žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“).

Rozsudek Krajského soudu v Plzni

Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu ze dne 10. 4. 2012, č. j. 30 A 35/2010 - 84, vycházel z následujících závěrů. Stěžovateli, státnímu občanu Spolkové republiky Německo, bylo na základě žádosti uděleno příslušné řidičské oprávnění. Prvoinstanční správní orgán postupoval při rozhodování o udělení řidičského oprávnění podle § 82 odst. 1 a § 92 odst. 3 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to ve znění platném od 1. 7. 2006 (novela zákonem č. 411/2006 Sb.) uvádějící zákon v soulad s mezinárodními smlouvami a směrnicí Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech (dále „*Směrnice o řidičských průkazech*“).

V době rozhodování vycházel správní orgán z toho, že stěžovatel splňoval zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění dle § 2 písm. hh) zákona o provozu na pozemních komunikacích, který od 1. 7. 2006 zněl: „*...nebo jde-li o osobu, která nemá trvalý pobyt na území České republiky nebo přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů, pokud osoba neprokáže, že se na území České republiky připravuje na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců*“ samozřejmě pokud žadatel o řidičské oprávnění složil zkoušku z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu. Žalobce předložil prvoinstančnímu správnímu orgánu k prokázání přechodného pobytu na území České republiky [podmínky stanovené v § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o provozu na pozemních komunikacích] potvrzení o studiu vydané Integrovanou střední školou Cheb, která tím úředně potvrdila, že žalobce od 1. 1. 2007 na této škole studuje.

Prvoinstanční správní orgán rozhodoval o obnově řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu. Vycházel při tom ze zjištění, že je zde dán důvod uvedený v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se provedený důkaz (listinou – potvrzením Integrované střední školy Cheb o studiu stěžovatele) ukázal nepravdivý.

Soud k prvému žalobnímu bodu uzavřel, že stěžovatelovo tvrzení, že správní orgán při zahájení řízení vyšel jen z podezření žalovaného podloženého pouhým konstatováním Police, není pravdivé. Nesprávnost potvrzení o studiu nebylo nutné řešit v rámci předběžné otázky. Žalobce byl se zahájením řízení o obnově řízení řádně seznámen, byl poučen o právech v tomto řízení, včetně možnosti prokázat vlastní tvrzení, tedy i to, že na dané škole studoval, a splnil tak jednu z podmínek pro udělení řidičského oprávnění v České republice. Žalobce žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení nepředložil. Prvoinstanční správní orgán dostatečnými důkazy prokázal stran potvrzení o studiu jeho nepravdivost. V odůvodnění rozhodnutí se zabýval všemi námitkami žalobce, včetně námitky vůči zjištění Policie. Ve správním řízení o obnově řízení postupoval správní orgán tak, aby byl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení se závěry prvoinstančního správního orgánu důvodně ztotožnil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se řádně vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobcem v odvolání.

Stěžovatel dále namítal, že správní orgány obou stupňů neuvedly, v čem spatřují veřejný zájem na obnově daného řízení. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že: „(...) *správní orgán při zahájení řízení postupoval v souladu s veřejným zájmem s tím cílem, aby na základě zjištěného stavu* (...) *byla otázka udělení či neudělení řidičského oprávnění uvedena do souladu s příslušnou právní úpravou. V tomto případě správní orgán vyhodnotil podmínky pro udělení řidičského oprávnění dle zákona. Vyhodnotil údaje, které žadatel podal na počátku řízení a jež se nezakládají na pravdě, přičemž v rámci své pravomoci využil zákonné možnosti pro zahájení obnovy řízení v souladu s § 100 správního řádu.* (...)“. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí stručně vyjádřily, v čem spatřují veřejný zájem na obnově daného řízení, kterým bylo uvedení stavu do souladu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce namítal porušení základní zásady správního řízení zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. *Krajský soud nedal stěžovateli zapravdu ani v této námitce.* Součástí správního spisu je seznam vypracovaný Policií (Vyhodnocení správních spisů zajištěných na MÚ Nepomuk – bydliště občanů SRN), kde je uvedeno několik desítek jmen státních občanů SRN, jimž bylo vydáno potvrzení o studiu na Integrované střední škole Cheb. Krajský soud připomněl, že je mu u úřední činnosti známo, že je veden větší počet řízení shodného předmětu jako v této právní věci. U nich pak správní orgány obou stupňů rozhodovaly shodně, jako v právě posuzované věci. Při rozhodování o těchto skutkově podobných případech tak žádné nedůvodné rozdíly nevznikaly.

Důvodem obnovy řízení v posuzované věci bylo zjištění, že se v původním řízení provedený důkaz (potvrzením o studiu) ukázal nepravdivý, nikoliv to, že by vyšly najevo nové dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení. Prvoinstanční správní orgán neměl v době vydání řidičského oprávnění důvod pochybovat o správnosti obsahu listiny (potvrzení Integrované střední školy, které považoval za veřejnou listinu), a to až do doby, než získal důkaz o nepravdivosti potvrzení o studiu.

Nebylo jeho povinností zjišťovat v původním řízení, zda jsou dány právě tyto podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Ve světle řečeného tak neobstojí žalobcovo tvrzení, že prvoinstanční správní orgán nemůže nyní uplatňovat vlastní pochybení jako důvod nového řízení ve věci. V původním řízení se totiž nejednalo o pochybení správního orgánu následně napravované v rámci obnovy řízení, ale o provedení důkazu předloženého žalobcem, který se následným šetřením ukázal nepravdivým.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) a dále pro důvod dle písm. e) citovaného ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje stěžovatel v několika chybných právních úvahách krajského soudu, druhý kasační důvod charakterizuje jako nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů.

Stěžovatel poukazuje na to, že správní orgán 1. stupně i žalovaný svá rozhodnutí opíraly o pouhá podezření obsažená v konstatování policie o tom, že stěžovatel na Integrované střední škole v Chebu nestudoval a tudíž nebyla splněna jedna z podmínek pro udělení řidičského oprávnění cizinci. „*Neobstaraly si další podklady pro svá rozhodnutí, ale pouze na základě zjištění policie a Krajského úřadu Karlovarského kraje rozhodly o obnově řízení:*“

Stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu, že jak správní orgán 1. stupně tak žalovaný vyjádřily (byť stručně) v čem spatřují veřejný zájem na obnově řízení. Podle jeho názoru se jedná o specifikaci veřejného zájmu provedené odůvodněním „*vágním, obecným a nesplňujícím ani minimální kriteria pro řádné zdůvodnění rozhodnutí, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu.*“

Stěžovatel zpochybňuje konstatování krajského soudu, že je vedeno víc řízení shodného předmětu, ve kterých správní orgány rozhodovaly shodně jako v posuzované věci. Ze skutečnosti zjištění určitého počtu takových případů cizinců ještě nevyplývá, že „*u všech bylo zahájeno řízení o obnově řízení*“. Tuto otázku však krajský soud nezkoumal.

Stěžovatel konečně připomíná, že skutečnosti, jimiž žalovaný zdůvodňuje existenci podmínky pro obnovu řízení (správnost potvrzení o studiu stěžovatele a dalších cizinců na Integrované střední škole v Chebu), začala policie prověřovat již v roce 2008, správní orgán 1. stupně si této skutečnosti musel být vědom a měl z toho vyvodit patřičný závěr. „*Pakliže tak neučinil, poté nelze z důvodu původního laxního přístupu správního orgánu (který nevykonával státní správu v materiálních mezích zákona, nýbrž pouze ve formálních mezích zákona) nařizovat obnovu řízení*“.

Jestliže krajský soud shora uvedené skutečnosti nevyložil jako chybný postup správních orgánů, představuje takový závěr nesprávné posouzení právní otázky – ohledně přípustnosti obnovy řízení, dodržení zásady § 2 odst. 4 správního řádu, vyjádření veřejného zájmu na obnově řízení nebo povinnosti správního orgánu opatřit si pro rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední potřebné důkazy.

Na základě uvedené argumentace stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem „*zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 A 35/2010-84 ze dne 10. 04. 2012 a současně rozhodl, že se zrušuje rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odbor dopravy, čj. DOP/108/2010-Han, ze dne 01. 03. 2010 a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, Škroupova 18, 30613 Plzeň čj. DSH/5764/10, ze dne 28. 04. 2010*“.

Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3) a 4) s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4) s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Na samém počátku ovšem konstatuje, že stěžovatel sice uplatnil také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tento důvod ovšem v dané věci naplněn být vůbec nemůže, neboť se týká explicitně pouze nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Jistě nelze vyloučit, že stěžovatel měl ve skutečnosti na mysli jiný důvod. Nejvyšší správní soud dlouhodobě zastává názor, že důvody kasační stížnosti je třeba posuzovat podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení, přirozeně při splnění podmínky, že se jedná o důvody svým obsahem podřaditelné některému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – srovnej např. rozsudky ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, nebo ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50. V nyní posuzované věci stěžovatel argumentuje tím, že napadený rozsudek krajského soudu není přezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To by odpovídalo kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Byť tedy takové explicitní vymezení kasační stížnost neobsahuje, bude Nejvyšším správním soudem posouzena rovněž existence kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o zásadní otázku přípustnosti kasační stížnosti v nyní posuzované věci, souhlasí Nejvyšší správní soud s názorem, že kasační stížnost v těchto případech přípustná je – srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, jehož právní věta zní: „*Žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.*“ Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí lze pro stručnost citovat také „*K této problematice se ostatně shodně vyjádřila i dřívější judikatura (srv. např. Výběr soudních rozhodnutí ve věcech správních, rozhodnutí č. 114/1996); na jejích závěrech lze setrvat*.“ A dále „*je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní. Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána.*“

Stěžovatel dovozuje nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ve čtyřech případech. Prvý z nich představuje námitka chybějících podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení jen na základě podezření policie, že stěžovatel na Integrované střední škole v Chebu nestudoval. Tato námitka však neobstojí. Sama o sobě není pravdivá, neboť zjištění policie v uvedeném smyslu představovalo pouhý podklad (případně podnět) pro

závěr správních orgánů, podložený rovněž výsledkem kontroly provedené odborem kontroly krajského úřadu Karlovarského kraje (veřejnoprávní kontrola čj. 355/KN/09, provedená u Integrované střední školy Cheb za období 1. 1. 2007 do 31. 8. 2009). Dále je také třeba zvažovat význam zjištěného rozporu užitého důkazu (listinou) se skutečností. Z materiálního hlediska se jedná o významnou skutečnost, neboť splnění podmínky dle § 82 odst. 1 písm. d) a § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, ve znění v rozhodné době, je třeba považovat za jednu ze zásadních podmínek pro získání řidičského oprávnění cizincem, kterou musel stěžovatel splnit. Pravdivost listiny byla šetřením policie a kontrolním zjištěním žalovaného zpochybněna spolehlivě, tedy způsobem vyhovujícím zásadě dle § 3 správního řádu. Ostatně sám stěžovatel nenabídl nic, čím by pravdivost listiny nebo třeba jen pouhou její nepřesnost podpořil.

Lze se jistě zabývat otázkou, zda potvrzení o studiu žáka vůbec spadá do kompetence ředitele školy a zda takové potvrzení splňuje náležitosti osvědčení nebo veřejné listiny dle § 53 odst. 3 správního řádu, listiny nadané tzv. presumpcí správnosti, tedy vyvratitelné domněnky pravdivosti toho, co je v takové listině uvedeno. Takové skutečnosti se tedy mohou stát předmětem dokazování právě v případech existence důkazů zpochybňujících jejich pravdivost – srovnej rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2011, č. j. 15 A 66/2011 - 32. V nyní posuzované věci je však situace z hlediska dokazování významně ovlivněna tím, že stěžovatel zpochybnění pravdivosti údaje o svém studiu nečelil žádným důkazem nebo jeho návrhem a místo toho namítal nedostatečnost sdělení policie jako podkladu způsobilého potvrzení o jeho studiu vyvrátit. Jak je shora uvedeno, tato výhrada nebyla oprávněná, a nic tedy nebránilo správnímu orgánu v závěru, že existence studia stěžovatele nebyla prokázána, respektive jediný důkaz o tom byl vyvrácen, takže existenci zákonné podmínky ve smyslu § 82 odst. 1 a § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu nebylo možné považovat za splněnou. Nepravdivý důkaz listinou (v daném případě není důležité, zda se jednalo o listinu veřejnou, neboť žádný jiný důkaz stěžovatel nenavrhl a správní orgán měl navíc k dispozici kontrolní zjištění odboru kontroly krajského úřadu Karlovarského kraje), představuje nepravdivý důkaz ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) i. f. správního řádu, způsobilý přivodit jiné řešení otázky nároku stěžovatele na řidičské oprávnění. Prvá z podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení z úřední povinnosti byla tedy splněna.

K tomuto závěru je třeba dodat, že povolení obnovy řízení není možné zaměnit za rozhodnutí o jiném řešení základní otázky v následujícím řízení (srovnej také Vedral, Josef; Správní řád, komentář; II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 859, 860), ke kterému došlo až rozhodnutím Městského úřadu Nepomuk ze dne 13. 5. 2010, čj. DOP/108/2010-Han, jímž správní orgán žádostem stěžovatele o udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ a „BE“ nevyhověl. V tomto řízení by stěžovatel musel (tedy také mohl) znovu prokazovat splnění podmínek dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy i podmínek ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) uvedeného zákona – viz také rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, č. j. 57 A 5/2011 - 55. Nové rozhodnutí soudu by pak bylo rovněž přezkoumatelné v řízení o kasační stížnosti.

Další námitka stěžovatele směřuje k absenci druhé podmínky rozhodnutí o obnově řízení, totiž existenci a vyjádření veřejného zájmu na obnově řízení v rozhodnutí správních orgánů. Lze připustit, že správní orgány se problematikou veřejného zájmu na rozhodnutí

o obnově řízení zabývaly stručně a nikoli komplexně a jejich argumentace je rozptýlena na různých místech rozhodnutí, nelze však tvrdit, že by se problematikou veřejného zájmu na rozhodnutí o obnově řízení nezabývaly vůbec. Nepochybně platí, že vyjádřily respekt k zákonné povinnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu) a tedy i veřejný zájem na předvídatelnosti rozhodovací činnosti správních orgánů, a to jejím sjednocením ve skutkově a právně obdobných případech, stejně tak na souladu rozhodnutí (zde o udělení řidičského oprávnění) se zákonnou úpravou a smyslem zákona. Jistě bylo možné zdůraznit třeba také veřejný zájem na překonání důsledků obchodování s řidičskými průkazy, provázené nekalými praktikami, s negativními dopady na chování řidičů v silničním provozu, jak to později bylo promítnuto do novely zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012, provedené zákonem č. 297/2011 Sb. Avšak i bez toho je vyjádřený veřejný zájem na sjednocování rozhodování v této oblasti a uvedení do souladu se zákonnou úpravou dostatečný a lze tedy uzavřít, že zákonná podmínka veřejného zájmu na rozhodnutí o obnově řízení z úřední povinnosti byla rovněž splněna.

K problematice veřejného zájmu se vyjádřil zejména Ústavní soud, s jehož rozhodnutím (srovnej třeba Pl. ÚS 24/04) nejsou výše uvedené závěry v rozporu. Jistě lze souhlasit s tím, že veřejný zájem „*... je třeba chápat jako takový zájem, který by bylo možno označit za obecný či obecně prospěšný zájem. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit.*“ V souvislosti s tím nelze přehlédnout, že stěžovatel se dovolával rovněž ochrany práva nabytého v dobré víře. Judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 - 232) dospěla k závěru, že z hlediska ochrany právní jistoty a dobré víry „*je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu.*“ Těmto hlediskům rozhodnutí správních orgánů v nyní posuzované věci, aprobované i rozsudkem krajského soudu, v zásadě vyhovuje i při existenci shora uvedených výhrad vůči stručnosti a jisté jednostrannosti jejich zdůvodnění. Jakkoli stručně a v dílčím rozsahu byl veřejný zájem přesto rozhodnutími definován v konkrétní věci a nepochybně za neexistence dobré víry stěžovatele, který sám předložil nepravdivé potvrzení o studiu a nemohl by se tak ani ochrany dobré víry dovolávat.

Zřejmě v souvislosti s problematikou prokázání uvedených aspektů veřejného zájmu stěžovatel zpochybňuje rovněž závěr krajského soudu, že je vedeno víc řízení typově shodných s případem stěžovatele. Činí tak ovšem neprávem, neboť i Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známá existence řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajského soudu v Plzni v typově shodných případech - viz třeba věc sp. zn. 3 As 54/2012, žalobce Dr. K. H. G., žalovaný Krajský úřad Plzeňského kraje, nebo sp. zn. 4 As 40/2012, žalobce: K. H. R. H., žalovaný Krajský úřad Plzeňského kraje. To že krajský soud v uvedených případech rozhodl odlišně (jednou žalobu zamítl a podruhé správní rozhodnutí zrušil) jen podtrhuje naléhavost principu sjednocení rozhodovací činnosti správních orgánů v obdobných případech nejen hmotněprávně, nýbrž také splněním obdobných procesních hledisek, v daném případě právě zdůrazněním povinnosti kumulativního splnění podmínek pro nařízení obnovy řízení z úřední povinnosti dle § 100 odst. 1 a 3 správního řádu, což se, dle krajského soudu, v jednom případě stalo a v jednom

nikoli. V nyní posuzované věci však obdobná výhrada není na místě a neobstojí tak ani poslední námitka stěžovatele na podporu kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze shora uvedené argumentace vyplývá, že opodstatněné nemůže být ani tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů - § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pro vyslovené závěry byl rozsah dokazování před správními orgány dostatečný a z textu odůvodnění uvedeného rozsudku je patrné, že krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a přijaté závěry srozumitelně v rozsudku formuloval.

Z uvedených skutečností vyplývá, že ani jedna z kasačních námitek žalobce není důvodná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Procesně neúspěšnému stěžovateli toto právo podle zásady úspěchu v řízení nepřísluší. Žalovanému nelze náhradu přiznat, neboť mu žádné náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu